

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως νέον κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀλλοῦς παρεσθόν εἰς τὴν γὰρὰν ἅπλῃ ὁμορφίᾳ, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Βωτοερικῶν δραχ. 8.— Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΙΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 18.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.— Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Αὐγούστου 1898

Ἔτος 17ος.— Ἀριθ. 32

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΥΠΟΪΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 241]

Τῆς ἐρωτήσεως ταύτης μίαν ἀπόκρι-
σιν εἶδεν, ὅτι ὄθλα δὴ αἱ ἐκ τῆς Κυρίας
ἀγοραὶ τῆς ἦσαν ὑπερβολικαί, καὶ
συμφώνως πρὸς αὐτάς ὁ κ. Βουλφρὰν
ἐκρίνε περὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς ἐν ᾧ
ἐπὶ προσεκάθησε νὰ φανῇ ὅσον τὸ δυ-
σπενὸν μετριόφρων καὶ διακριτικῆ. Τί
ἔδειλε λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ; ἢ μᾶλλον νὰ
τῆ ἀγοράσῃ τίποτε;

Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἀναζη-
τῆ, διότι ὁ κ. Βουλφρὰν τῆ ἀπέτεινε
τὸν λόγον ἀποτόμως.

— Διατί δὲν μου εἶπες τὴν ἀλήθειαν;

— Περὶ τίνας λέγετε ὅτι δὲν σας
ἐκα τὴν ἀλήθειαν; ἠρώτησεν ἔντρομος.

— Περὶ τῆς διαγωγῆς σου ἀφ' ὅτου
ἦλθες ἐδῶ.

— Ἀλλὰ σας βεβαίω, κύριε, ὡς ὁ-
μῶν ὅτι σας εἶπα τὴν ἀλήθειαν.

— Μοῦπερ εἰς ἔμενες εἰς τῆς Φραγκί-
σκας. Καὶ ὅταν ἐφυγες ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ
ἦλθες; Μάθε ὅτι ἡ Ζηνοβία ἡ κόρη τῆς
Φραγκίσκας ἐρωτηθεῖσα χθὲς ὑπὸ τινος,
ὅπως ἤθελε πληροφορίας περὶ σοῦ, εἶπεν
ὑπὸ μίαν μόνον νύκτα ἔμεινες εἰς τῆς μη-
τρὸς τῆς, καὶ ἔπειτα ἔγινες ἄφαντες ἀπὸ τότε.»

Ἡ Πετρίνα ἤκουσε τὴν ἀρχὴν τῆς
ἀκριβέως ταύτης μετὰ συγκινήσεως,
ἀλλὰ καθ' ὅσον προῦχῶρει ἀνεθάρρῃσε.

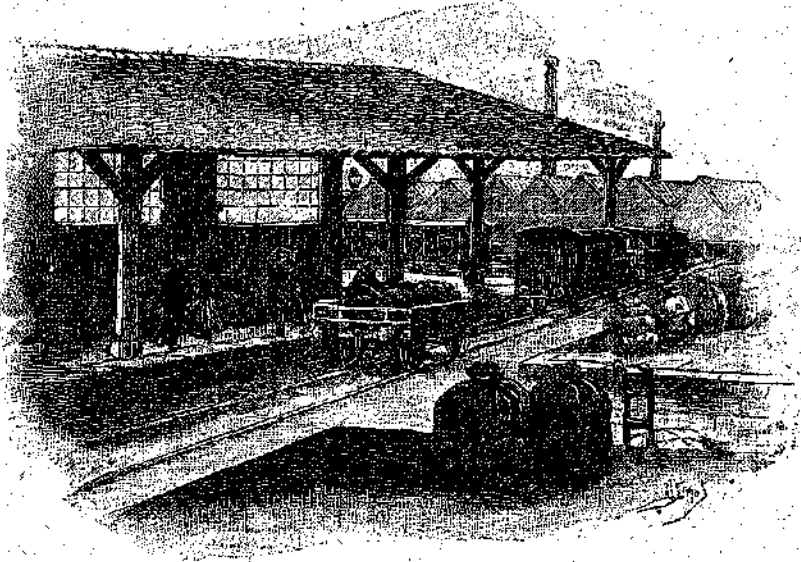
«Μία ψυχὴ ἐξευρε τί ἔκαμνε ἀφ' ὅτου
ἔφυγα ἀπὸ τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας.»

— Τίς;

— Ἡ Τριανταφυλλιά, ἡ ἐγγόνη τῆς,
ἡ ὅποια εἰμπορεῖ νὰ σας βεβαιώσῃ ὅσα
ἔσας εἶπῶ, ἂν νομίζετε ὅτι ἀξίζει νὰ
μᾶθετε τί εἰμποροῦσα νὰ κάμνω ἀπ' ἐκεῖ-
νην τὴν ἡμέραν.

— Ἡ θέσις, τὴν ὅποιαν σοῦ προ-
ῖνω, ἀπαιτεῖ νὰ εἰσεύρω τί εἶσαι.

— Λοιπὸν, κύριε, θὰ σᾶς το εἶπῶ.
Καὶ ἀφ' οὗ το μάθετε, θὰ προσκαλέσετε
τὴν Τριανταφυλλίαν, θὰ τὴν ἐρωτήσετε
χωρὶς ἐγὼ νὰ τὴν ἰδῶ, καὶ θὰ πεισθῆτε
ὅτι δὲν σας ἐγάλεσα.

Ὁ κ. Βουλφρὰν στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς Πετρίνας... (Σελ. 257, στήλ. α'.)

— Τοῦτο τῶ ὄντι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ,
εἶπε μετὰ φωνῆς κραυθῆσεως, διηγήσου
λοιπὸν.»

Καὶ ἐδιηγῆθη ἐκτραγωδοῦσα τὰ τῆς
νυκτὸς ἐκείνης, ἐν τῶ κοινῷ δωματίῳ,
τὴν ἀνδριαν τῆς, τὰς στενοχωρίας τῆς, τὰς
ναυτίας, τοὺς πνιγμούς τῆς.

«Καὶ δὲν ἠδύνασαι νὰ ὑποφέρῃς ὅ τι
οἱ ἄλλοι παραδέχονται;

— Οἱ ἄλλοι δὲν ἔζησαν βέβαια, ὅπως
ἐγώ, εἰς τὸ ὑπαιθρον, διότι σᾶς βεβαίω ὅτι
δὲν εἶμαι εἰς τίποτε δύσκολος, καὶ ὅτι
ἡ δυστυχία μ' ἔμαθεν εἰς πάντα νὰ ἀν-
τέχω, εἰ δὲ μὴ, θὰ ἦμην ἀποθαιμμένη καὶ
δὲν νομίζω ὅτι εἶνε κακὸν νὰ προσκαθῆ-
τις νὰ ἀποφύγῃ τὸν θάνατον.

— Λοιπὸν τὸ δωματίον τῆς Φραγκί-
σκας εἶνε νοσηρὸν;

— Ἄ! Κύριε, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ το
ἰδῆτε, δὲν θὰ ἐπετρέπετε νὰ κατοικοῦν εἰς
αὐτὸ αἱ ἐργάτριαι σας.

— Ἐξακολούθει.»

Ἐδιηγῆθη ἔπειτα τὰ κατὰ τὴν ἀνα-
κάλυψιν τῆς νήσου καὶ τὴν σκέψιν τῆς
τοῦ νὰ κατοικήσῃ ἐν τῇ καλύβῃ.

— Καὶ δὲν ἐροθήθης;

— Εἶμαι συνηθισμένη νὰ μὴ φο-
βοῦμαι.

— Λέγετε περὶ τῆς ἐντομῆς, ἡ ὅποια
εἶνε τελευταία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Σαι-
μπικῶ, ἀριστερά;

— Μάλιστα, Κύριε.

— Ἡ καλύβη ἐκεῖνη εἶνε κτήμᾳ μου
καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς ἀνεψιούς μου.
Ἐκεῖ λοιπὸν ἐκοιμήθης;

— Ὅχι μόνον ἐκοιμήθην, ἀλλὰ καὶ
εἰργάσθην, ἐράγα, ἐκάλεσα μάλιστα εἰς
γεῦμα καὶ τὴν Τριανταφυλλίαν, ἡ ὅποια
εἰμπορεῖ νὰ σᾶς το εἶπῃ, καὶ τὴν ἀφη-
σα τὴν καλύβην, ὅταν μου εἶπατε νὰ
μείνω με τοὺς μηχανικούς, καὶ τὴν νύκτα
ὅπου ἐκοιμήθην εἰς τῆς κυρᾶς Φραγκί-
σκας, ὅπου εἰμπορῶ τώρα νὰ πληρώνω
διὰ νὰ ἔχω χωριστὰ διαμάτιον μόνη μου.

— Εἶσαι λοιπὸν πλουσία καὶ εἰμπο-
ρεῖς νὰ καλῆς εἰς γεῦμα τὴν συντρό-
φισσάν σου;

— Θὰ σᾶς το ἔλεγα...

— Ὁρεῖλαις νὰ μου εἶπῃς τὰ πάντα.

— Νὰ χάνετε τὸν καιρὸν σας νὰ ἀ-
κούετε ἱστορίας κοριτσιῶν;

— Ἄφ' ὅτου δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ
τον μεταχειρισθῶ ὅπως θέλω, εἶνε ἀτε-
λείωτος, ἀτελείωτος... καὶ ἐρημο-
σκάταινος.»

Καὶ ἡ Πετρίνα εἶδε νέφος σκοτεινὸν

περάσαμεν την νύκτα εις τὸ δάσος· θὰ εἶνε τόσο εὐμορφά· ἐν θύμῳ φοβῆσαι πολὺ, προσέθηκα παρατήρησας τὴν μελαγχολικὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, τότε ἄς περιπατοῦμεν γρηγορώτερα διὰ νὰ εἴμεθα ἐκεῖ τὸ βράδυ.

— Δὲν φοβοῦμε, ἀπήντησεν ὁ Λεωνίδας μὲ κατατελλόμενον στεναγμὸν· ἀλλὰ δὲν νομίζεις πως πρέπει κάτι νὰ φάμε;

Βεβαίως ἢ προμήθεια τῶν τροφῶν δὲν ἐκέτρεπε τόσο συγγὴν κατανάλωσιν, ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ στομάχος του ἐσυμφώνει μὲ τὸν Λεωνίδαν ἰδὼν ἐν αὐτῷ ἐν τεμάχιον ἄρτου καὶ κρύου ψητοῦ· δὲν ἔλειπεν ὁμοῦ νὰ του εἴπῃ·

— Περισσότερον δὲν ἤμποροῦσα νὰ σοῦ δώσω, γιὰ τὸ βράδυ δὲν θάχωμε τίποτε.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ σιωπηλοὶ ἔφαγον τὸ μεριδίον των, δεξὶ δὲ ὁ μικρότερος ἐπρότεινε νὰ ἀναπαυθῶν ὀλίγον, ὁ Θρασύβουλος συγκατένευσε προθύμως, τὰ δὲ δύο παιδιὰ ἐξηπλώθησαν ἐκί τῆς μαλακῆς γλῶσσης. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνωμίλησαν ἀκόμη, ἀλλ' ὁ μικρὸς Λεωνίδας ἦτο καταβεβλημένος ἀπὸ τὸν ἀσυνήθιστον κόπον καὶ ἐβυθίσθη ταχέως εἰς ὕπνον, μετ' ὀλίγον δὲ ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τοῦ καὶ ὁ Θρασύβουλος.

Ὅτε ἐξήπνησεν, εἶχε ὀσση ἦδη ὁ ἥλιος, ἀνεπήδησε λοιπὸν καὶ ἀνέκραξε:

— Σῆκω, Λεωνίδα, καιρὸς νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας.

Ὁ μικρὸς ἀνεσηκώθη μισοκοιμισμένος, ἔτρεμε δὲ ἐκ τοῦ φόβου.

— Εἰς τὸ σπίτι πάμε; ἠρώτησε.

Ὁ Θρασύβουλος παρετήρησεν αὐτὸν μετ' ὀργῆς.

— Εἴπαμὲ πως θὰ ἰδοῦμεν κινδύνους καὶ περιπέτειας ὅπως ὁ θεὸς Θρασύβουλος; ἀλλὰ εἶδαμε ἕως τώρα τίποτε;

Ὁ Λεωνίδας ὠμολόγησεν ὅτι ὁ ἀδελφός του εἶχε δικαίον, στεναζῶν δὲ ἠκολούθησε τὸν Θρασύβουλον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ δάσος ἐγένετο σκοτεινότερον καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὄραν ἐδήλωσεν ὁ Λεωνίδας ὅτι δὲν ἤθύνετο νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

Ὁ Θρασύβουλος παρετήρησε περίξ.

— Τότε ἄς ἀναβῶμεν εἰς ἓν δένδρον, εἶπεν, ὅπως ἔκαμε καὶ ὁ θεὸς Θρασύβουλος.

Μετ' ὀλίγον εὔρε μίαν ὀξωδὴν δρῦν εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο εὐκολὸς ἢ ἀνάβασις, μὲ τὴν βοήθειαν δὲ τοῦ Θρασύβουλου εὔρεν ὁ Λεωνίδας ἄν ἔχι ὄλιγος δίδου ἄνετον ὁμοῦ ἀρκετὰ ἀσφαλῆ θέσιν εἰς τοὺς πλατεῖς κλάδους τῆς. Ὁ Θρασύβουλος ὅστις ἐτοποθετήθη πλησίον του ἐξέβαλεν ἐν σχολίῳ ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Τώρα, εἶπε, θὰ σε δέσω.

[Ἐπίται τὸ τέλος].

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΔΥΤΡΟΠΟΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 246).

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ ὠραία, καὶ θὰ μ' ἀρέσῃ ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς Παῦλος, ὅστις εὐχαριστεῖτο νὰ λαμβάνῃ τὸν λόγον ἐξ ὀνόματος ἑλων. Μ' ἀρέσει ὁ ὠραῖος κήπος, τὰ ὠραία δένδρα καὶ τὸ μικρὸν ἀναβρυτήριον που πετᾷ τόσο ὑψηλὰ τὸ νερὸ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφερον τὴν ἐφημερίδα εἰς τὸν λοχαγόν, ἀλλ' οὗτος ἔθηκεν αὐτὴν εἰς τὸ θηλάκιόν του, ἀφήσας τὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν ἀντιπολιτεύσειν νὰ λύσων μόναι τὰς ὑποθέσεις των.

Ἔως τώρα εἶχε θερμὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πολιτικὴν. Ἀλλὰ διατὶ τώρα ἄφινεν ὁ γέρον τὰς συνηθείας του;

Ἐίχεν ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν Ἰάκωβον ὄλον τὸ κτήμα καὶ τὰ περίξ αὐτοῦ· ἠσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν ἔχων πλησίον τὸ σοβαρὸν ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁμοιάων τόσοσπον τὸν ἀδελφόν του. Χάριν αὐτοῦ ἤρξισε μακρὰν διήγησιν περὶ τῶν παιδικῶν του χρόνων καὶ τῶν διηγήθη ἐν λεπτομερίᾳ πῶς ἔπαιζε μὲ τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν σκιάν τῶν μεγάλων δένδρων.

Ἐνίοτε ὁ λοχαγὸς ἐνόμιζεν ὅτι εὐρισκετο εἰς τοὺς παλαιούς ἐκείνους χρόνους· τὸ παιδίον ἐμειδίει, ὠμίλει, ὅπως ὁ Ἰάκωβος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἢ δὲ καταπληκτικὴ ἐκείνη ὁμοιότης κατεμάγευε τὸν γηραιὸν στρατιώτην.

Ἐν ᾧ ὁ θεὸς καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀνεψιὸς εἶνε μόνου, ἄς ἴδωμεν ὀλίγον τί κάμνουν καὶ τί σκέπτονται οἱ ἄλλοι ἀδελφοί.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας διασκεδάζουν μὲ ὄλην τὴν ψυχὴν των. Ἐθαύμασαν τὸν κήπον χωρὶς νὰ πειράξωσι τὰ φυτὰ, περιῆλθον δὲ ὄλους τοὺς διαθρήμους χωρὶς νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὰς πρασιάς.

Ἐνίοτε πεταλούδα μὲ παρδαλὰ πτερά ἐσκανδαλίξεν αὐτοὺς καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῶν ἀνοικτῶν τριανταφύλλων, τὰ ὅποια ἐταλαντεύοντο εἰς τὴν πνοὴν τῆς αἰθρας. Ἐν μόνον χάρισμα ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ πτερωτοῦ ἐντόμου, ἢ ἀπαγόρευσις τοῦ θεοῦ ἢ ὁποῖα ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς κόδας τῶν ἀνεψιῶν νὰ πατήσωσι τὴν γλῶσσην ὅπου ἐφόβοντο τὰ ῥόδα. Τὸ χάρισμα τοῦτο ἦτο ἀπλῶς ἠθικόν, ἀλλ' ἤρκει, καὶ τὰ παιδιὰ δὲν διεσκέλισαν αὐτό.

Ἐπειτα πλησιάσαντες εἰς τὸ ἀναβρυτήριον ἔρριψαν εἰς τὴν δεξάνην ψυχία ἄρτου προερχομένου ἐκ τοῦ προγεύματος.

τὰ χρυσόφαρα κατεβρόχθισαν αὐτὰ μὲ πολλὴν ὀρέξειος. Ἐπειτα τὰ δύο καὶ ἔπαιζαν βόλους· τοῖς ἀρέσει τὸ παίγνιον τοῦτο καὶ το παίζου μὲ πολλὴν τέρψιν.

Ἀλλὰ κουράζεται κανεὶς καὶ ἀπὸ ὠραιότερον παίγνιον, τὰ παιδιὰ λοιπὸν ἰδόντα τὴν θεῖαν Σουλβίαν, ἣτις ἐκάθητο εἰς τὸν ἐξώστην μὲ τὸ ἐργόχειρόν τῆς ἐκάθησαν πλησίον τῆς.

Ἡ ἀγαθὴ θεῖα παρετήρησε μὲ σιγὴν τὰ παιδιὰ καὶ ἠρώτησε:

— Στενοχωρεῖσθε, παιδιὰ μου; Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπήντησεν:

— Ὅχι, θεῖα! ἡ μάμμη ἔλεγε δὲν εἶνε καλὸν νὰ στενοχωρῆται κανεὶς μοναχὰ ὅσοι δὲν ἔχουν τί νὰ κάμω στενοχωροῦνται. Ἡμεῖς δὲταν ἡμεῖς μαζὶ τῆς ποτὲ μας δὲν ἐστενοχωροῦμεθα. Ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ σχολεῖον δὲταν ἐπιστρέψαμεν εἶχαμεν ἔργασίαν, πρεπε νὰ μάθωμεν τὰ μαθηματὰ μὲ νὰ γράφωμεν τὰς ἐξηγήσεις καὶ ἐκθέσεις μας. Ἀρ' οὐ τὰ ἐτελεῖναμεν ὅλα, ἐπαίξαμεν εἰς τὴν αὐλήν ἡμεῖς εὐχαριστημένοι. Ἡ μάμμη μας ἐμάλανε πολὺ αὐστηρὰ ἂν ἐκάμω κανὲν σφάλμα, ἀλλὰ μᾶς ἔδειχνε πᾶς ἢτο λυπημένη καὶ ἔλεγε: Πέτρε καὶ Ἀνδρέα μου, ἀπόψε θὰ πάτε νὰ με μνηστῆτε χωρὶς νὰ ἐλθετε νὰ με φιλήσῃτε. Αὐτὴ ἡ τιμωρία ἦτο πολὺ σκληρὰ δὲταν ἐτύχαινε νὰ τιμωρηθῶ μ' αὐτὸν τρόπον ἔτρεχα νὰ κρυφθῶ γρηγορὰ τὴν κλινὴν μου καὶ μοῦ ἐφαίνετο πᾶς ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἦτο σιμὰ μὲ καλὸς μου ἄγγελος, καὶ ἐνοιῖθα κάποιον μου λείπει ἂρ' οὐ ἔλειπε ἀπὸ τὰ χεῖρά μου τὸ φίλημα τῆς μάμμης.

— Εἶσθε καλὰ παιδιὰ, εἶπεν ἡ Σουλβία.

— Θεῖα, εἶπε καὶ ὁ Ἀνδρέας, θέλω νὰ σοῦ ὀμιλοῦμεν κάποτε διὰ τὴν μάμμη μας; δὲν θὰ μας μαλώνῃς αἰ, ἂν σοῦ ὀμιλοῦμεν; Δὲν τολμῶμεν νὰ το ἐπιδώσω εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὁ ὅπολος δὲν ζελοῖται δὲν θέλει νὰ ὀμιλοῦμεν διὰ τὴν καλὴν μάμμην μας.

— Μὴν ἀπερῆτε, καλὰ μου παιδιὰ! Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ Ἰάκωβος ὄλο τὴν αὐτὴν λογίζεται τὴν καλὴν μάμμην σας, καὶ θέλει νὰ γίνεσθε δι' αὐτὴν λόγος, διότι πληγὴ εἶνε ἀκόμη ἀνοικμένη εἰς τὴν καρδίαν του. Μαζὶ μου ὁμοῦ ἤμπορετε νὰ ὀμιλήτε ἐλευθέρως διὰ τὴν μάμμην σας. Ἐνοῖθ' ἂν τὴν λύπην σας, καλὰ μου παιδιὰ, βλέπω μὲ πολλὴν χαρὰν ὅτι δὲν λησμονεῖτε τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ ἀρρωστωμένην γυναῖκα, ἢ ὁποῖα ἐφράντισε τόσο καλὰ διὰ σᾶς καὶ ἀγρύπνησε πλησίον σας καὶ ὑπῆρξεν ἡ θεῖα πρόνοια διὰ σᾶς.

Τὰ δύο παιδιὰ ἤκουσαν μὲ εὐχαρίστησιν τοὺς γλυκεῖς τούτους λόγους τῆς θεῖας Σουλβίας.

[Ἐπίται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΒΙΤΟΝΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Εἰς τὰς μικρὰς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν εἶνε σχολεῖα τοῦ μανθάνουν γράμματα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας.

Ἐλάτε νὰ πάμε μαζὶ εἰς ἐν τέτοιο σχολεῖο. Ὅλο τὸ σχολεῖο εἶνε μία καμαρούλα.

Εἰς τὸ μέσον κάθηται ἡ διδασκάλισσα, ἡ κυρία Ἐλένη, καὶ τριγύρω τὰ παιδιὰ· εἶνε κορίτσια καὶ ἀγόρια μαζὶ.

Ἡ κυρία Ἐλένη ἐξετάζει τὴν Εὐθαλίαν· οἱ ἄλλοι προσέχουν καὶ προσμένουν νὰ ἴλθῃ ἡ σειρά των.

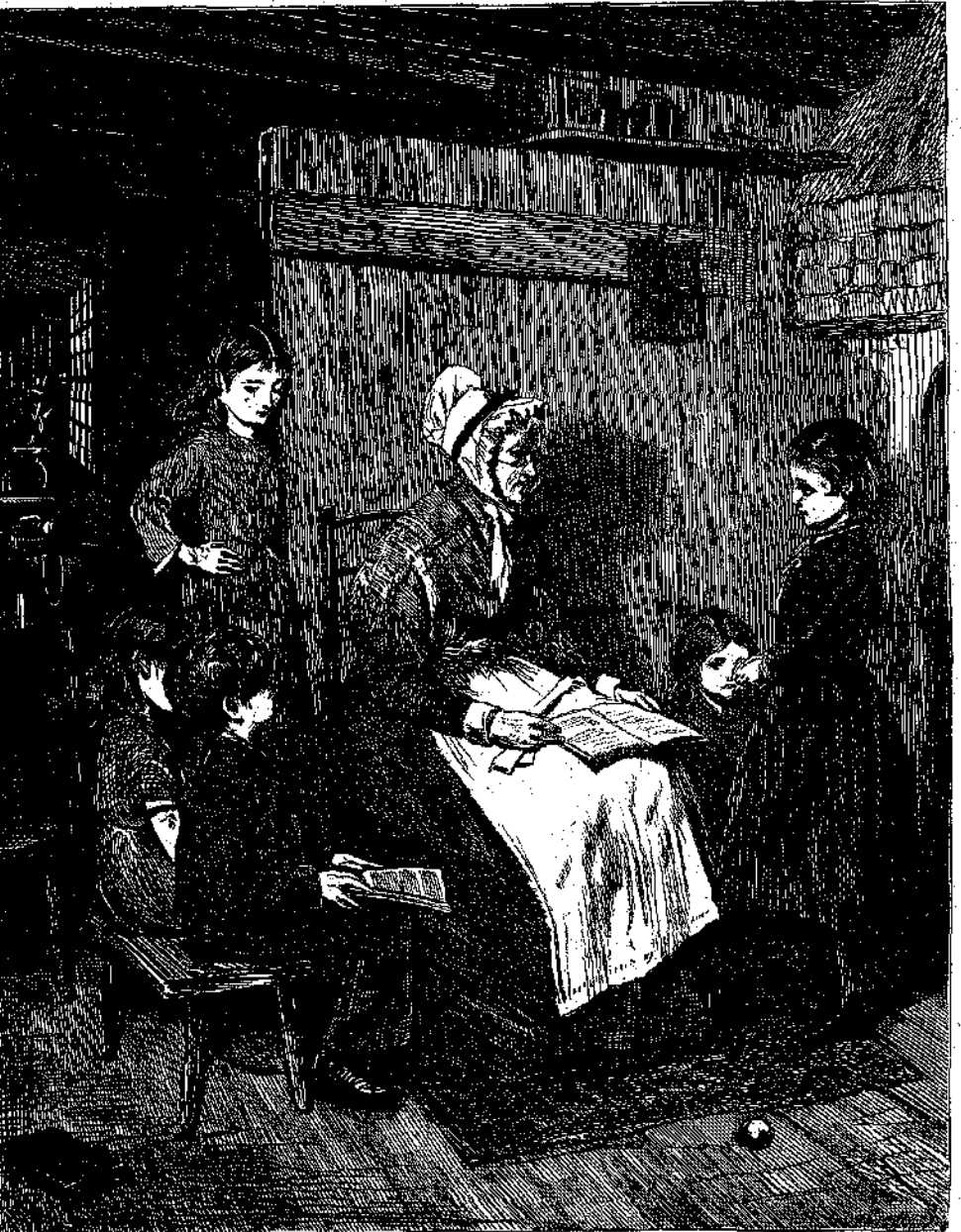
Ἡ Εὐθαλία τὸ ξεύρει νεύρακι τὸ μάθημά τῆς καὶ ἡ κυρία Ἐλένη εἶνε κατευχαριστημένη.

Ὡ! τί καλὴ διδασκάλισσά σου εἶνε ἡ κυρία Ἐλένη καὶ πᾶς τ' ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ καὶ πᾶς τὴν ἀγαποῦν καὶ αὐτὰ;

Καὶ πῶς νὰ μὴ τὴν ἀγαποῦν; Αὐτὴ βάζει εἰς τὴν καρδίαν των τόσα καλὰ πράγματα. Αὐτὴ τα μανθάνει νὰ εἶνε καλὰ καὶ φιλότιμα παιδιὰ, νὰ ὑπακούουν εἰς τοὺς γέροντας, νὰ ἀγαποῦν τὰ γράμματα, νὰ μὴ θέλουν τὸ κακὸν κανενός. Αὐτὴ τα μανθάνει νὰ πηγαίνουν τακτικὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ προσεύχωνται μὲ εὐλάβειαν καὶ νὰ φυλάγουν τὴν ψυχὴν των καθαρὰν ἀπὸ κάθε κακόν.

Ἡ κυρία Ἐλένη μανθάνει τὰ παιδιὰ νὰ εἶνε καθαρά, νὰ ἔχουν τάξιν, ν' ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν· διότι ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν, εἴτε ἀγόρι εἶνε εἴτε κορίτσι, δὲν φοβεῖται νὰ πεινάσῃ.

Τί καλὴ ἡ κυρία Ἐλένη! βλέπετε τὸ ἀνθοδοχεῖο μὲ τὸ λουλούδι εἰς τὸ παράθυρο; ἔχει καὶ ἄλλα λουλούδια καὶ τα ποτίζει καὶ ἡ γλυκεῖα των εὐωδία εὐφραίνει τὴν καρδίαν τῆς, εἶνε ἡ γλυκεῖα ἀνταμοιβὴ

διὰ τὸν κόπον τῆς. Ἐστὶ καὶ ἂν αὐτὰ τὰ παιδιὰ γίνουιν καλὰ, ἡ καλωσύνη θὰ εὐφραίνῃ τὴν ψυχὴν τῆς, θὰ εἶνε καὶ αὐτὴ γλυκεῖα ἀνταμοιβὴ διὰ τὸν κόπον τῆς.

Θὰ περάσουν χρόνια μίαν ἡμέρα ἡ κυρία Ἐλένη δὲν θὰ εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, δὲν θὰ κάμνη μάθημα· θὰ εἶνε εἰς τὸ νεκροταφεῖο· καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ μεγαλώσωσιν, θὰ γίνουιν νέοι· τ' ἀγόρια, καὶ κοπέλες τὰ κορίτσια. Καὶ ὁμοῦ δὲν θὰ λησμονοῦν τὴν καλὴν διδασκάλισσάν των, τὴν κυρία Ἐλένη· θὰ τὴν ἔχουν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν των τὴν ἀλησμόνητην, τὴν καλὴν κυρίαν Ἐλένην.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Αφ' ου ο Πολυνεϊκός και ο Έπει- κλής, οι δύο υιοί του Οιδίποδος, εφόνευσαν αλλήλους, ο Κρέων οστις ητο τώρ β- ασιλεύς των Θηβών, προσέταξε να ταφή μεγαλοπρεπώς ο Έπεικλής, οστις έπεσεν ενδόξως υπέρ πατρίδος· ο νεκρός του Πολυνεϊκού όμως, οστις έπήλθε κατά των Θηβών μετά εχθρικών στρατευμάτων δια να καταστρέψη την πατρίδα του και τους ναούς και τους βωμούς των πα- τριών θεών και ήπειλησε να θανατώση όλους τους συμπολίτας του, να μείνη ά- ταφος και άχλαυστος εις τους άγρούς, βορά των κυνών και των όρνέων· οστις δε ήθελε παραβή την προσταγήν ταύτην καταδικάζεται εις τον δια λιθοβολίας θά- νατον.

Κατά της άσεβους και άπανθρώπου ταύτης προσταγής εξάνεστη ή καρδιά της Αντιγόνης, της μεγαλοφύχου κόρης του Οιδίποδος.

— Ο βασιλεύς, εκέφη ή Αντι- γόνη, κανέν δικαίωμα δεν έχει να στερή τους νεκρούς της ταφής και των άλλων τιμών. Οι άγραφοι νόμοι των θεών, οι όποιοι μάς προστάζουν να εκτελώμεν προς τους νεκρούς το ιερόν καθήκον της ταφής, εινε αιώνιοι και άπαραδάτοι και κανείς άνθρωπος επί της γής, όσον ισχυ- ρός και άν είνε, δεν έχει το δικαίωμα να άσεβή προς αυτούς.

Δια τούτο άπεφάσισεν, άδιαφορούσα εις τον άθαιρέτον νόμον του βασιλέως, να εκπληρώση το προς τον άδελφόν κα- θήκόν της, και να θάψη τον Πολυνεϊκόν και άν μέλλη να τιμωρηθί με θάνατον δια την πράξιν της.

Προέρχεται λοιπόν εις την αδελφήν της Ισμήνην και την παρακινεί να έν- ταφίση μαζί της τον νεκρόν άδελφόν των. Η Ισμήνη, ευγενής αλλά δευλή κόρη, άκούει με τρόμον την πρότασιν της ά- δελφής της, προσπαθεί δε να άποτρέψη αυτήν από τον παράτολμον σκοπόν της.

— Συλλογίσου, αδελφή, λέγει, τον θάνατον του πατρός μας, την αυτοκτονίαν της μητρός μας ήτις άπηγχονίσθη μόνη της, τους αδελφούς μας, οι όποιοι έν μιψ ήμέρην θανάτωσαν αλλήλους. Ημείς είμεθα μόνα και θα εύρωμεν άλγεινόν θάνατον, άν δεν σεβασθώμεν τον νόμον και την προσταγήν του βασιλέως. Μη λησιμονής εις είμεθα γυναίκες, εις δεν είμεθα κατάλληλοι να πολεμώμεν έναν- τίων των άνδρών, οι εξαρτώμεθα από τους ισχυροτέρους και οι χρεωστούμεν να ύπακούωμεν εις αυτούς και άν άκόμη χειρότερα πράγματα μάς προστάζουν. Παρακαλώ λοιπόν τους νεκρούς μας να με συγχωρήσουν, άν δεν ειμπορώ να πράξω, εις πρέπει να πράξω δι' αυτούς.

Η Αντιγόνη ήγανάκτησε δια τους δειλούς τούτους λόγους, αφ' ου έπρό-

κειτο περί τόσον ιερού καθήκοντος, ώμί- λησε προς αυτήν μετά πικρίας και άπήλθε να εκτελέση μόνη το έργον της.

Η Κρέων εκάθητο πρό των ανα- κτόρων του μετά των γερόντων εκθέτων εις αυτούς τας άρχάς, τας όποιας δι- νοεστο ν' ακολουθήση εις την διοίκησιν της χώρας παρεκίνει δε αυτούς να φυ- λάξωσι την προσταγήν του ως προς τον νεκρόν του Πολυνεϊκού.

Εξαφνα εμφανίζεται εις εκ των φυ- λάκων, τους όποιους ο Κρέων ειχε δια- τάξη να φυλάττωσι το πτώμα του Πολυ- νεϊκού δια να μη ένταφιασθί, και άναγ- γέλλει ότι κάποιος τον όποιον δεν είδαν, έρριψε κόνιν επί του νεκρού και έτοιμα- σεν αυτόν προς ταφήν.

Ο Κρέων καταλήθη υπό μεγάλης όργης, διότι τοιουτοτρόπως καταπατήθη ή πρώτη βασιλική διαταγή του, υποθέ- των δε ότι πολιτικός εχθρός του διεφθει- ρε δια χρημάτων τους φύλακας, άπειλει μεθ' όρκου ότι θα θανατώση όλους με φρικτά βάσανα, άν δεν εύρωσι τον ένοχον και τον φέρωσι προς αυτόν.

Ο φύλαξ, καπευχαριστήμένος ότι έ- σωσε την κεφαλήν του, πρέχει προς τους συναδέλφους του και άνακοινώνει προς αυτούς τους λόγους του βασιλέως.

Αλλά μετ' όλίγον επιστρέφει περι- χαρής, σύρων μεθ' έαυτού από του βρα- χίονος την Αντιγόνην.

— Αυτή, ώ βασιλεύ, διέπραξε το έγ- κλημα τήν συνελάβομεν καθ' ήν στεί- μην έτοιμάζετο να θάψη τον νεκρόν.

Η Κρέων μένει έκπληκτός και μόλις πιστεύει εις τους λόγους του φύλακος. Πώς ητο δυνατόν μία άσθενής κόρη να τολμήση να παραβή την προσταγήν του βασιλέως. Τότε διηγήθη ο φύλαξ, πώς συνέβησαν τα πράγματα.

— Ότε, ώ βασιλεύ, άνακοίνωσα εις τους συντρόφους μου τας βαρείας άπει- λάς σου, έσορκίσαιμεν με φόβον την κόνιν από τον νεκρόν, και ο νεκρός έμεινε γυμνός. Τότε εκρύφθημεν όπισθεν του λόφου και κατασκοπεύομεν εις την θέσιν εκείνην ο άνεμος δεν έφερε προς ήμάς την όσμήν του πτώματος, και παρεκι- νούμεν αλλήλους να προσέχωμεν άγρύ- πνωσ. Τούτο διήρκεσεν αρκετήν ώραν, αλλά κατά την μεσημβρίαν ήγέρθη φο- βερός άνεμοστρόβλιος, οστις έσειε τα δένδρα. Ημείς εκαθήμεθα σιωπηλοί!

Αλλ' εξαφνα διακρίνομεν την νεάνιδα, ή οποία εξέβαλλε γοερούς κλαυθμούς· όμοία προς πτηνόν, το όποιον επιστρέφει εις την φωλεάν του εδρίσκει αυτήν κενήν και κλεμμένους τους νεοσσούς του, κλαίει βλεπούσα άκαλυπτον το πτώμα, και κα- ταράται όπως άπεγοιμώσαν τον άδελφόν της. Και συγχρόνως φέρει κάλιν Ξηράν κόνιν και από χαλκού άγγεον χύνει τρίς σπονδάς επί του νεκρού σώματος. Καθώς την είδομεν ώρμήσαμεν κατ' αυτής και την συνελάβομεν· αλλ' αυτή έμεινε ή-

συχος και άπόνητος και όταν τη είπομεν ότι αυτή ήθέλησε να θάψη τον νεκρόν, δεν ήρηθή την πράξιν της.

Εν ώ ο φύλαξ ώμίλει τοιουτοτρόπως, ή Αντιγόνη έστατο άτάραχος προς την γήν κλίνουσα την κεφαλήν, ότι δε ο Κρέων την ήρώτησεν άν αυτή παρέβη την βασιλικήν διαταγήν, ή Αντιγόνη απήντησεν άνευ φόβου:

[Επειτα συνέχεια]
Κατά την Αντιγόνην του Σοφοκλέους
Α. Π. Κ.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΟΥΛΗ

Θά σας οδηγήσω εις έν χωρίον έλε- ειγνόν και άθλιον, το όποιον έχει κακήν φήμην δια τους δρόμους και την άλλην του κατάστασιν, περισσότερον όμως δυσ- φημισμένον είνε δια τους κατοίκους του, οτινες είνε όλοι του ασχονιού και τού παλουκιού καθως λέγουσ. Η χωροφυ- λακή πάντα ειχε δυσοληφίας με αυτούς. Αλλ' ο ποιηρότερος εξ όλων ητο άναν- τιστητής κάποιος όνομαζόμενος Μπα- μπουλής, τρομερός κλέπτης.

Το αισχρόν επαγγελμα εις το όποιον ηγολαίετο δεν ειχεν έν τούτοις το χά- ρισμα να τον πλουτήση ή κατοικία του ητο ρυπαρά, σκοτεινή, υγρά.

Ο Μπαμπουλής εδρίσκετο συχνά εις οικονομικάς δυσχερείας· κατά την πε- ριστάσιν όμως περι ής κάμνομεν λόγον εδρίσκετο εις την εσχάτην ένδειαν· διότι ή κάτοικος των πέριξ χωρίων διήρχοντο από τους δρόμους όπου παρεφύλαττεν ο Μπαμπουλής πολλοί μαζί και κρα- τούντες μεγάλας ράβδους.

Τι να κάμη κανείς όταν πεινά και δεν θέλη να έργασθί;

Πρέπει να έχη έφευρετικόν νούν. Ταυτα έσκεπτότο και ο Μπαμπουλής, μετρών και ζαναμετρών το περιεχόμενον του βαλαντίου του, το όποιον μεθ' όλην την καλήν θέλησιν του, δεν ήδύνατο να υπερβή τα έξηντα λεπτά.

— Εξήντα λεπτά! ... εξήντα λεπτά! τί άθλιότης! ένας άνθρωπος όσαν έμένα, όστις αγαπά το καλό κρασί και το καλό φαγητόν, και να έχη ως μόνην περιου- σίαν εξήντα λεπτά εις το θυλάκιόν του! Παρατηρών δε μετά μελαγχολίας έμπρός έβλεπε τας ομάδας των χωρικών οτινες οδηγούν τους βούς, τας αίγας, τα πρόβατα, τας χήνας, τους γάλους. Τι ώρατα άν ειχε μαρικά εξ αυτών.

— Αχ! έλησιμόνησα, άνεκραξεν έ- εξαφνα τρίβων τα μέτωπόν του· σήμερα είνε έμπορική πανήγυρις 'ς την χώρα. Α! έσώθηκα, προσέθηκεν ως ν' απήλ- λάχθη από μέγα βάρος.

Εισελθών λοιπόν εις την καλύθη, εξέβαλε το έλεεινόν ένδυμα το όποιον εφόρει, ένεδύθη άλλα ένδύματα και

νουργή, με τα όποια ώμοιάζεν ως καλός οικοκύρης μικροκτηματίας.

— Τώρα, ειπε, πρέπει να εύ- ρωμε τρόπον να φουσκώσωμε το πουγ- γί μας.

Τότε έρευνησας εις έν καλάθιον έλαβεν έπίχρυσά τενα και έπαργυρα κομβία, τα όποια ειχε κλέψη εκ της προθήκης ενός μικρεμπορού, εγέμισεν ένα σάκκον, έ- πετα τον έκρέμασε δια διπλού σπάγου εις τον λαιμόν του, άφησας όμως αυτόν να κρέμεται υπό τον επενδύτην του· έλαβε δε και βελόνην.

Τοιουτοτρόπως παρεσκευασμένος επή- γεν εις την πόλιν· εισήλθεν εις δρόμον πινα όπου κατοικεί ή Ελισάβετ Γερόμη, ράπτρια άσπρορροχών έχουσα και βρο- χούς δύο εργατίδας.

Κατά μήκος του τοίχου της οικίας την όποιαν κατοικεί ή Ελισάβετ Γερόμη ύ- πήρχε κομμάς ξηρανθέντος δένδρου. Ο Μπαμπουλής εκάθησε καθάλα επί του αυτοσχεδίου εκείνου καθίσματος και στέφας τα κατά του προς το παράθυρον ήρχισε να αριθμή την περιουσίαν του.

— Τώρα λοιπόν, ειπεν ο άγύρτης όμιλών ύψηλοφώνως ως άνθρωπος βυ- θισμένος εις τας σκέψεις του, που είμαι μακράν από τον θόρυβον της αγοράς και εις μέρος ήσυχον, ως κάμωμεν όλίγον τον λογαριασμόν μας... έν πρώτοις επήρα δι' ένα βώδι που έπούλησα πεν- τήκοντες δώδεκα δραχμές, από τας ό- τοιας πρέπει ν' αφαιρέσω δέκα πέντε, του έδωκα εις τον Σαράντη που μου το έπούλησε. Έπειτα επήρα πεντακτίσιες είκοσι δραχμές δι' ένα άλλο βώδι. Πεν- τακτίσια δώδεκα και πεντακτίσια είκοσι βγάλε δεκαπέντε, κάμωμεν, κάμωμεν... Ηκάν πάρη ή ευχή! να είχα κών κουκιά, ήκάν πετραδάκια θα έκαμνα εύκολα τον λογαριασμό μου. Ας ίδουμε! Πεντα- κτίσια είκοσι, βγάλε δεκαπέντε, ύστερα πεντακτίσια δώδεκα... άχ πόσα κάμωμεν; Δεν θα τα βγάλω πέρα... έχω και τρία σακκία σιτάρι και μια φοράδα και μαλλί... και άρνιά. Πενήντα, όγδόντα, εκατόν πενήντα, έπειτα τριάντα έννεα, ίσως όλα θα αναβαίνουν σε χίλια, σε δύο χιλιάδες... Τώρα πλεία τα έχασα... άνω είκοσι δραχμάς 'ς όποιον μου είπη πόσα κάμωμεν όλα.

Ο Μπαμπουλής έν ώ ήρθημεν έκου- δούνη με επιδειξιότητα το περιεχόμενον του μικρού σάκκου, το όποιον εξέβαλε τερπνόν μεταλλικόν ήχον. Ελάμβανε τα κομβία, τα έθώπευε, θα ένδύμιζε δε τις όπ ήσαν χρυσά νομίσματα.

Εν τούτοις ή Ελισάβετ Γερόμη και αι δύο εργατίδες ήκουσαν τον μονόλογον τούτον. Κρυμμένοι όπισθεν του παρα- πετάσματος παρετήρουν τον άγνωστον μετρούντα τον θησαυρόν του και ήκουον οσα έλεγε.

Αι νεαράι και ζωνραί εργατίδες είχαν

την διάθεσιν να γελάσουν, αλλ' ή Ελι- σάβετ τας επέπληξεν ελαφρώς.

— Σιωπή δά! μή τον διακόπτετε τον άνθρωπον· άν υποπτεύση ότι τον ά- κούμε, θα σιωπήση... καλλίτερα να περιμένωμε για να γελάσωμε με όλη την καρδιά μας.

Η Ελισάβετ ητο άστεία και φιλο- σκόμμων και εσκέπτετο πώς να εύρη τρόπον να γίνη όσον το δυνατόν κωμι- κώτερον το αποτέλεσμα.

Αλλ' εξαφνα ο Μπαμπουλής άνε- κραξε:

— Αχ! και να είχα έδω την αγα- πημένη μου άνεψία, την Ελισάβετ Γε- ρόμη, την κόρην της δυστυχισμένης αδελφής... άχ! πόσο θα ήμουν εύχα- ριστημένος. Λέγουσ πως είνε έξυπνη, του διαδόλου, πώς ξέρει και γράφει και διαβάσει σαν δάσκαλος. Τι παρηγορία θα ητο για μένα άν την είχα 'ς το σπίτι μου, τώρα που έχασα τη γυναίκα μου και τους δύο μου υιούς. Θα με βοηθί 'ς τη δουλειά μου, θα κρατή τους λογαρια- σμούς, θα φυλάξη το σπίτι που έχω τόσο βιδ μέσα. Θα της δώσω λαμπρά προίκα. Θαύρη ένα λαμπρό παλληκάρι δι' άνδρα, και σαν κλείσω τα μάτια μου θα είνε κάποιος που να κληρονομήση την περιου- σία μου, τα χωράφια μου, τα κοπάδια μου... Ο,τι έχω θα είνε γι' αυτήν... Αχ! γιατί έμάλωσα με την αδελφή μου, που δεν θα της ειπε βέβαια τίποτε για μένα. Ελισάβετ! Ελισάβετ! Και ο άγύρτης εφώναζε δίδων εις την φωνήν του όσον το δυνατόν συγκινητικώτερον τόνον.

— Μα είνε ο θεός σας, κυρία Ελι- σάβετ, ειπε μια των εργατίδων! Τι τύχη που την έχετε!

— Ο! τί παράξενη τύχη! άνεκραξε και ή Ελισάβετ κινούσα τας χειράς της... Και ή μητέρα μου να μή μου κάμη ποτέ λόγον δια τον θεόν μου.

— Τι τυχερή που είσθε, κυρία Ελι- σάβετ, ειπε μετ' ένθουσιασμού ή δευτέρα των εργατίδων, ήτις εξήλευεν ήδη την εύτυχίαν της κυρίας της· θα γίνετε πλουσία, και δεν θα έχετε πλέον ανάγκην να έργάζεσθε.

Ο πόθος όλων των όκνηρών άρσε- νικών και θηλυκών είνε να μην έργά- ζωνται.

— Ο κακόμοιρος ο θεός μου, δεν θέλω να βασανίζεται περισσότερον έμπρός 'ς τη θύρα μου. Θα ύπάγω να τον προσ- καλέσω· σεις έτοιμάσατε έν τώ με- ταξύ έν ώραϊόν γεύμα. Μη κεντάζετε έξοδα· να, πάρτε έν είκοσιπεντάριχο· αγοράστε ο,τι καλλίτερον εύρητε 'ς την αγορά· μη λησιμονήσετε να παρτε και το καλλίτερο κρασί.

Αι νεάνιδες ύπήκουσαν άμέσως· ο ένθουσιασμός των ητο εύλογος, διότι έ- συλλογίζοντο ότι και αυταί θα είχαν το μεριδίόν των.

Η μία εξήλθε κρατούσα κάκιστρον εις την χείρα, έν φ ή άλλη ήλωνεν επί της τραπέζης λευκότατον τραπεζομάν- τηλον, εκθαρίριζε τα πατήρια και έτριβε τα μαχαίροπήρουνα δια να στίλβουν.

Η Ελισάβετ έρριψεν έν βλέμμα εις τον καθρέπτην, διώρθωσε την κόμην της, έστρωσε το περιλαίμιον του επενδύτου της, έπειτα δε κατέβη και έπλησίασεν εις τον Μπαμπουλήν όστις εξηκολούθει να παραπονήται.

— Κύριε, τώ ειπε, με συγχωρετέ άν σας ένοχλώ, αλλά πρό όλίγον ώμιλού- σατε δια μέαν Ελισάβετ Γερόμη, ή οποία είνε άνεψία σας. Αυτό είνε το ίδι- κόν μου όνομα και είμαι κόρη της Κα- τερίνης Μηδιώτου, ή οποία ύπανδρεύθη τον πατέρα μου πρό τριάνοντα περίπου ετών. Μήπως είμαι ή συγγενής την ό- ποίαν ζητείτε;

— Κατερίνη Μηδιώτου! άνεκραξε μετά συγγιήσεως ο άγύρτης! ή Κατε- ρίνα! ή καλή μου αδελφή... κόρη της είσαι! Α! τότε δεν ύπάρχει καμία άμφιβολία, είσαι άνεψία μου. Έλα έδω, κόρη μου, να σε φιλήσω από την ήμέραν που σε ζητώ άνυπομονών να σε σφίξω επάνω εις την καρδιά μου.

Η Ελισάβετ παρεκάλεσε τον θεόν της να εισέλθη εις το πτωχικόν της και να γευσταίει μαζί της. Εκάθησαν εις την τραπέζαν και ο Μπαμπουλής έφαγεν άπλείστως. Τι όρεξι, αλήθεια που ειχε! Μόνος του έφαγε περισσότερον παρά ή ράπτρια και αι δύο εργατίδες της συγ- χρόνως και επιε όσον θα έπινον δέκα.

Και πώς να μη φάγη και να μη πιή. Δεν ητο καθ' ήμέραν συμπόσιον. Εν τούτοις ο άγύρτης δεν έχασα την έξυ- πνάδα του. Από καιροϋ εις καιρόν έ- σκυρε τον σάκκον, ή δε Ελισάβετ και αι δύο ράπτριαι εθαύμαζον τον γλυκύν ήχον των λιρών.

Μετά το γεύμα ο Μπαμπουλής εκί- νησε ν' αναχωρήση, εκφράζων εις την αγαπητήν του άνεψίαν την λύπην ότι την άφίνει τόσον γρήγορα, αλλ' όποσχε- θείς ότι θα επανέλθη μετ' όλίγον. Η Ελισάβετ, ή οποία εφαντάζετο ήδη ότι ητο ή κληρονόμος του θείου της, έπερι- ποιήθη τον γερόντα και εγέμισε το θυλά- κιον του με παντός είδους γλυκύσματα.

Και έν τούτοις ο Μπαμπουλής δεν επανήλθε· δεινώς καταδικώμενος υπό της χωροφυλακής, έννεκεν εγκληματικών πράξεων τας όποιας ειχε διαπράξη, συνελήθη την επαύριον και έφυλακίσθη.

Η Ελισάβετ έμαθε δια των εφημε- ρίδων ότι εξηπατήθη υπό ενός άγύρτου. Εύτυχής διότι έγλύτωσε τόσον εύθηνα, ώρξίσθη να μη πιστεύη του λοιπού τόσον εύκολα εις τας κληρονομίας και μόνον από την εργασίαν και την οικονομίαν να ζητήση την εύτυχίαν της.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Άντωνιάδης αναγγέλλει με χαράν εις τήν μητέρα του ότι έβριχε εις τήν άφύρασιν.

— Άλθθεια! είπέ μου λοιπόν, τρία από δικτά ποσα κάμνουν;

Ο Άντωνιάδης σιωπώ.

— Υπόθεσε, έπαναλαμβάνει ή μητέρα, δει σου δίδοσ δικτά παραμέλλας και τρώγεις τας τρεις; ποσαι θα σου μείνουν;

— Καμία.

— Πώς καμία! άφου θα φάγης μόνον τας τρεις;

— Να, τας τρεις! έγω έσώρω καλά τον έαυτόν μου. θα φάγω και τας δικτά.

Έστέλη υπό της Κέρης της Δοξαμένης 1893.

Ο Κορυφαλάκης έχει προς πόλησιν ένα όνον' μαδών δε δει φησας του τις έζητει να αγοράση ένα τοιοϋτον γράφει προς αυτόν:

Γα' Αγαπητέ μου Στάματη, αν σκοπήσης να αγοράσης ένα καλό γαϊδούρι μη με λησποήσης.

Έστέλη υπό του Άδιστοφορού Μαλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι άσσεις στέλλονται μέχρι 28 Σεπτεμβρίου.

700. Διέξερτιφος.

Άνθρωπον αρχαιότατον με μόριον συνδέσαστε και τι σιλιακόν κολιμαρον ενθός άποτελέσαστε.

Έστέλη υπό Άρχιεπίδου του Μαθηματικού.

701. Στοιχειογράφος.

Πεντασύλλαβος πρόκαιμαι λέξις.

Είμαι δε των λογίων ένστις.

Αν 'ετάς πρώτας μου τρεις μη προσέζηξ.

Θά ίδης δει μ' έβρισκε μια.

Έστέλη υπό του Άδιστου Στρατιώτου.

702. Αναγραμματισμός.

Ρήμα σημαδών κίνησιν αν αναγραμματισης, εις κάσιν κάλην, λυτά μου, εύκόλως θα νικήσης.

Έστέλη υπό Παναγιώτου Π. Πατριώου.

703. Μωσαϊκόν.

Ο Φίλιππος ο Μακεδών, ή Χάρις, ο Άριων, ή Κόρινθος, ο Ελακόν, ο Μίνας, ο Όριών, σοι δίδουν τα συστατικά μετά του Ιουηνίου, να σχηματισξ τόνον ενδόξον μας μνημείου.

Έστέλη υπό Ιωάννου Μ. Χρηστίδου.

704. Δένδρμα.

Υπό γεφύρας κείμεθα x' εις ύφος κατοικούμεν, Ένιστος και βρέχομεν

Και ως ποτάμι τρέχομεν

Κ' ενώ δέν έίμεθα πτηνά, δύο πτερά κινούμεν.

Έστέλη υπό Μικρού Βαρυσίου.

705. Άπροσδόκητον.

Πότε ο Δεκέμβριος έρχεται πρό του Νοεμβρίου;

706. Άσσηφ.

+ + + Ν' αντικατασταθώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε καθένας να-ναγνωσκαται επαρχία της Μικράς Άσίας, όρεινός τις άρχαιος ναύαρχος των Ρωδίων, διαγονίως πόλις της Κιλίκιας και νήσος της Ελλάδος.

Έστέλη υπό Επαριτωλά του Θεβαίου.

707-709. Κακρωμμένα όνόματα πτηνών.

1. Ο καταρρονών τα όσια εινε άσσηφ.

2. Η καλή σαφανίς ως όρεκτικόν χρησιμεύει.

3. Ο Έκτωρ τή ξένη αυτόν Έλλην φιλικός διέκειτο.

Έστέλη υπό Θεοδοσίου Θ. Ζωτοπούλου.

710-711. Μεταμορφώσεις.

1. Η Ρόμη δια 10 μεταμορφ. να γίνη Τάρας.

2. Το πνεύμα δι' 11 μεταμορφ. να γίνη τόνος.

Έστέλη υπό Παναγιώτου Π. Πατριώου.

712-715. Μαγευόν γράμμα.

Δι' αντικαταστάσεως ενός γράμματος έκάστης των κάτωθι λέξεων δια δύο άλλων, πάντοτε των αύτων, να σχηματισθώσιν άλλα κάσαι λέξεις:

Ήρμος, άσικός, άπτις, δικτάς.

Έστέλη υπό της Κίρας της Παρνασσού.

716. Διπλή άκροστοιχί.

Τα αρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων άποσελοϋσι το όνομα μιας των Μουσών, τα δε δεύτερα, αντίστροφως ταυτα αναγνωσόμενα, τα όνομα ίατροϋ της αρχαιότητος.

1. Ίδιότης παντός ανθρώπου. 2. Ο πρώτος τυχθείς. 3. Πόλις της Ελλάδος. 4. Ζήσιν. 5. Έπίθετον του Διονύσου. 6. Σύζυγος Θεού.

Έστέλη υπό του Τίτου του Δασκ.

717. Έλλισοσύμφωνον.

Ο-οο-οο-η-ε-υ-υ-υ-α-ε-ε-π-π-ε-ε-ο-ο-α-α-ο.

Έστέλη υπό του Λουδογίου.

718. Φωνηενθόλιπον.

πλλ-τυ-πλυ-μσσ-τυ-δένυμ-δ-ς.

Έστέλη υπό Ιωάννου Α. Χρηστίδου.

719. Γράφος.

Ω! Μ δση Μ έλαί ζή!

Έστέλη υπό του Τίτου του Δασκ.

ΑΥΣΕΙΣ

των πνευματικόν άσκήσεων της Β' τάξεως τ. ε.

384. Ίούδας (ιού, δός).—385. Άρατος, άρ άρατος.—386. Θυρός, ρύθος.—387. Φυλακή, ύλακή.—388. Κλίμα, σταφυλή, κρασί.—389. Είνε 4 γάτα το δλον, διότι έκάστης γάτας ή γάτα έχει έμπροσθεν της τας γάτας των τριών άλλων γυνών και έκάστη γάτα κάθεται επάνω εις τήν ουράν της.

590. ΜΙΑ-ΤΙ-Α-ΔΗΣ.—591. Ο Ν Α Α-ΡΑ Α-ΡΑ ΔΗΣ ΣΥΛΓΡΟΣ Ρ Ο Σ

592-593. 1. Θέτις. 2. Ήρα. 594-595. 1. Κρέμα, κρέμμα, γράμμα, γάμμα, γέμμα, 2. Δευκός, Δεύκας, Λούκος, λάκος, λάκος, Λέρος, μέρος, μέλος, μέλας.—596-600. Η αντάλλαγή γίνεται δια των γραμμάτων και σχηματίζονται δε αι λέξεις: κάστωρ, Κύπρος, άκρος, κάρος, κάκρος.—

601. Άν θέλξ να σε αγαποϋν, αγαπα ου [τους άλλους]. Άν θέλξ να σε σεβωνται ου σεβου τους [μαγάλους].

602. ΑΡΑΔΗ (1, Βαγδάτιον. 2. Πάρις, 3, Ουράλας, 4, Βερολίον. 5, Αθηνά).—603. ΙΑΣΩΝ, ΘΑΔΗΣ (1, Ιουβήθ. 2, Αλεξάνδρεια, 3, ΣαούΔ. 4, ΟυρούΗ. 5, ΝικίαΣ).—604. ΚΙΘΑΡΑ (1, Κικέρων. 2, Θάσος. 3, Ρακή).—605. Μη την εβην καλλωπίζου, άλλα εν τού επικηθεύμασιν έθι καλός.—606. Φοβού τάς διαβολάς και ψευθείς όσιν.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ώρα, εις τας διακοπάς, εις τας ημέρας της αναπαύσεως μετά την κόπωση της συντόνου μελέτης και τας συκινηθείς των εξετάσεων, τι προσερότερον αναψυκτικόν δια τους μαθητάς και τας μαθητρίας δύναται να ύπάρξη από τους τόμους της «Διαπλάσεως των Παίδων»;

Τις γονεύς δέν θα προτιμησιν την «Διάπλασιν» παντός άλλου αναγνώσματος δια τα προσφιλή τέκνα του, άφου όχι μόνον τερπνότερον και καταλληλότερον δέν ύπάρχει εις την γλώσσάν μας, αλλά' ούδε εύθηνότερον;—Διότι εκ των 24 τόμων της Α' περιόδου (1879—1893) του περιοδικού τούτου, οτινες πρότερον έτιμώοντο φρ. 2, 50 έκαστος προσφέρονται τώρα εις τιμήν άπιστεύτως εύθηνάν, ήτοι προς δραχμην 1 έκαστος δια τους εν Άθήναις, δραχμην 1, 10 δια τους εν ταις Έπαρχίαις, και φρ. χρ. 1 δια τους εν ταις Έξωτερικαις.

—έλευθεροί ταχυδρομικών τελών—

οι εξής 17 τόμοι της «Διαπλάσεως των Παίδων»:

4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος. Οι εκ της άνω σειράς εξαίρουμένοι 7 τόμοι εινε σχεδόν εξηντατημένοι, πωλούνται δε τα όλίγιστα εύρισκόμενα άντίτυπα του 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} και 14^{ου} τόμου προς φρ. 2.50—του 10^{ου} φρ. 4—και του 2^{ου} φρ. 10.

Και εκ των 17 δε τόμων της δραχμής οι βαθυδόν εξηντλούμενοι θα ύπερτιμηθώσι πάλλιν.

Έν τοις τόμοις της «Διαπλάσεως», δν έκαστος κομμάται δι' 100 έως 130 εικόνων και εινε ανεξάρτητος των άλλων άποτελών άποτελεξ βιβλίον εκ μεγάλων δελεδών 192, εμπειριέχοντα, έκτος της άλλης ποικιλίας, εξόχως επαγωγού, μορφωτικής και διδακτικής ύλης, και τα εξής ήθικώτατα και τερπνά μυθιστορήματα:

Ο Άνοικτόκαρδος, εν ταις 6η τμήμ. — Οι τρεις μικροί Σωμασούλακες, εν ταις 7η και 8η. — Ο Βράχος των γλάρων, εν ταις 9η. — Ο Μικρός ήρας, εν ταις 10η. — Η Κόρη του Γεροδομά, εν ταις 11η. — Ο Ιωάννης Καστέρας, εν ταις 12η, 13η και 14η. — Το Κερβάνον, εν ταις 13η και 14η. — Αι Διεπείθ διακοπαι, εν ταις 15η και 16η. — Ο Πλοίαρχος, εν ταις 17η και 18η. — Η Γυρτοποδία, εν ταις 19η και 20η. — Η Άδελφούλα μου, εν ταις 20η. — Οι Καλοί άνθρωποι εν ταις 21. — Ο Μικρός λέρδος, εν ταις 22η. — Ο Κληρονόμος του Ροβινσώου, εν ταις 23η και 24η.

Παραγγέλλαι μετά του άντιτίμου (δενταύ και εις γραμματέσημα παρτεξ Κράτους) απευθύνονται, δι' επιστολής συστήμηνας, κατ' εύθειαν:

Προς τον κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον,

Έκδόστη της «Διαπλάσεως των Παίδων» οδός Αίόλου, άρ. 119.

Εις Άθήνας